

Et eilaandgevuul

De Wadden

OVERAL IN OONS LAAND speulen kiender mit zaand. Et meerste zaand vien ie op de Wadden. Daar liggen vuuf eilanen op een riegel: Texel, Vlielaand, Terschelling, Amelaand en Schiermonnikoog. Ien en al straand.

Jilke woont op Terschelling. Op heur blote voeten draeft ze langs de vloedlijn. Now en dan kikt ze naor de ondergaonde sunne. As de laeste straolen vot binnen, moet ze thuus wezen.

Jilke is op zuuk. Ze het gien idee wat as ze zuukt, omreden ze niks kwiet is. Mar aj' op een eilaand wonen, is d'r altied wel wat te vienen. 'Kuj' niet uutkieken?' klinkt et Ielk.

Jilke kikt aachteromme. Zonder arg het ze de toren van een zaandkesteel omme-schopt.

'Och, doukies komt de zee en dan gaot et toch stokkend,' zegt ze.

'Nietes,' zegt de kestelebouwer. 'Hier kan de zee niet kommen.'

'Tegen de zee kan gieniene op,' hoolt Jilke vol. Ze gaot toch mar op heur kni'jen zitten en bouwt de toren weer op. 'Ik bin Jilke,' zegt ze dan. 'Ik woon hier.'

'Ik hiet Jasper,' zegt de jonge. 'Ik bin op vekaansie. Is et mooi om op een eilaand te wonen?'

Jilke haelt heur schoolders op. Netuurlik is et hiel biezonder om op een eilaand te wonen. Mar hoe leg ie dat uut an een kiend van de vaaste wal? De boot gaot, de boot komt. De zee stiegt, de zee daelt. En d'r staot altied wiend. De zee en de wiend nemen zaand mit. Et zaand hoopt him op, zodat d'r zaandplaeten en dunen ontstaon. As et vloed is, lopen de plaeten onder. As et eb is, valen ze dreuge. Soms ontstaot d'r op zoe'n plak een eilaand.

Zo is et ok mit Terschelling gaon. Meer as duzend jaor leden wodde et ontdekt deur de Friezen. Mit platte boten brochten ze heur spullen d'r henne. Ze bouwden huzen en bleven daar wonen. Ze leefden van de visseri'je en ze hullen schaopen. As et stormd had, gongen ze jутten, want d'r spoelde van alles an op et straand.

'Weej' daj' vaeke grappige dingen vienen kunnen op et straand?' zegt Jilke. 'Op

een dag laggen d'r duzenden sportschoenen op et straand. Wil ie es zien hoevule as ik hebbe?'

Jasper zegt niks. Hi'j verdedigt zien kesteel tegen et opkommende waeter. Jilke begint him te helpen. Tegen beter weten in. De slotgracht wodt een woeste zee. Ien veur iene verdwienen de torens in de golven. Jasper springt op en zegt: 'Now wil ik die schoenen wel zien. Ze kuieren deur de dunen. 'Lus ie cranberry's?' vragt Jilke. Ze buugt heur en plokt een peer beigies.

Jasper stopt d'r braaf iene in zien mond, mar spi'jt him votdaolik ok weer uut. 'Brrr, zoer!'

Wee'j wel dat hier lange leden een tonne vol van die beigies anspoeld is? Now gruuien ze overal. Ie kun d'r cranberryjam van maeken, of cranberrytaart.'

'He'j ooit wel es een schat vunnen?' wil Jasper weten. 'Nee,' zegt Jilke. 'Nog niet. Mar et kan ieder ogenblik gebeuren, want hier kotbi'j ligt een wrak. Dat schip hiet de Lutine en et zit vol mit goold. Mien heit het d'r wel es naor deuken, mar et schip is uut mekeer slegen. Al et goold ligt onder et zaand.'

'Wauw,' ropt Jasper uut as ze evenpies laeter in de schure achter Jilke heur huus staon. 'Waaromme begin ie gien schoewinkel?'

'Dat is een betien lastig,' zegt Jilke lachende. 'Et bin allemaole losse schoenen. Ze passen niet bi'j mekeer. Aj' willen meug ie d'r wel een peer uutzuken.'

Jasper begint de schoenen te passen. Nao een posien kiest hi'j een rooie en een gele. Want twee dezelve schoenen kan hi'j niet vienen. 'Bedaankt,' zegt hi'j. 'Mag ik volgend jaor weer op je eilaand kommen te wonen?'

'Netuurlik,' antwoordt Jilke. 'Schatten genoeg veur iederiene.'

Ken ie et eilaandgevuul? Nee? Neem dan krek as Jasper de boot naor iene van de Waddeneilanen.

Ien en al zaand. Misschien ligt argens in dat zaand nog wel een schat begreven.